Wat is een carnavalsvereniging zonder Prinsen, niets toch zeker, vandaar dat er in die 22 jaar Meulewiekers al 7 Prinsen versleten zijn en de achtste zijn 2de jaar ingaat.
Over al die Prinsen gaat dit verhaal.

Er was eens heel lang geleden, een koning en een koningin, deze koning en koningin hadden één zoontje, Prins Fransje, toen Fransje een hele knappe Prins was geworden, werd hij heerser over het Meulewiekersdorp ELDEN. Hij was een echte feestvierder en vierde van november tot maart feest (de rest van het jaar had hij nodig om bij te komen). Dit feest noemde hij carnaval en tijdens de carnavalsavonden werd hij bijgestaan door een wijze Raad van Elf, een Prinsegarde en zijn twee charmante Hofdames Betsie Scholten en Ineke van Elk. Tijdens het eerste jaar droeg Prins Frans Molenaer den Erste een 100-jaar oud pak dat nog uit de tijd stamde, dat zijn over-over-overgrootouders in Doorwerth woonden, het tweede en derde jaar droeg hij een pak dat op de naaischool van de nonnen werd gemaakt met behulp van zijn vrouw.
Vanaf het tweede jaar organiseerde men ook een optocht door het dorp. Er werd uit Duitsland een Fiat gehaald en met een plank op de zitting stond Prins Frans door het open dak heen te zwaaien naar al die mensen die stonden te kijken langs de kant.
Na drie jaar geregeerd te hebben werd Frans vorst, en zijn zoon Bennetje de Eerste werd geboren, nou ja geboren, wij zijn er inmiddels achter dat de Prinsjes Carnaval niet geboren worden maar meer op de één of andere manier te voorschijn komen. En Prinsje Ben die kwam tevoorschijn, nou en of; in een kooi omringd door ballonnen moest Prins Ben vanuit de vertrekken van een van zijn onderdanen helemaal naar de 'blauwe zaal', de feestzaal lopen.

Het ging allemaal maar net goed, de ballonnen werden één voor één kapotgeprikt en de kooi zou omhooggehesen worden, maar helaas de zaal was te laag, en Ben moest zelf uit de kooi klimmen, gelukkig had niemand het in de gaten aan het hof dat het grandioos verkeerd ging. Met de optocht ging het ook 'glad' verkeerd, het had vreselijk gesneeuwd en het was hartstikke koud, de optocht kon het eerste jaar niet doorgaan, het jaarlijkse bezoek aan zijn oude tante Ké kon alleen verwezenlijkt worden doordat een sneeuwschuiver de weg vrijmaakte (nu moest er eigenlijk een stukje over een cactus komen maar daar zullen we het verder niet over hebben, lekker bakje koffie, niet dan).
Het bal werd door Prins Ben altijd geopend met een foxtrotje omdat ie niet kon walsen, dat kan hij trouwens nu nog niet maar ja, hij zal het trouwens ook wel te druk gehad hebben met zijn vier Hofdames en wel Tody Loeff, Hannie van Aken, Betsie Scholten en Helma Polman om zich te bekommeren over een walsje dat ie toch niet kon. De avonden waren altijd heel gezellig, ja wat wil je met zo'n Prins, en na afloop ging het hele hof nog ergens koffiedrinken en dan hadden ze vaak de meeste lol. Toen ook Ben vorst werd, maakte men een heus afscheidslied voor hem, en vorst Ben werd opgevolgd door Prins Willem, die uit een gipsen ei kroop om zijn debuut te maken. Het meest werd er nog gelachen bij het maken van dit ei. Harry, die in het ei stond om van binnen uit het gips aan te drukken, kreeg de gipspap op zijn hoofd omdat het nog veel te dun was, al het gips moest uit zijn haar geknipt worden, is daarna ook nooit meer aangegroeid, dus U kunt nu nog zien waar bij Harry het gips gevallen is.
Prins Willem de Eerste en zijn hofdames, Bep van Biesen, Cecilia Egerschot en Maria Kösters, gingen ook op bezoek bij een klooster, daar verzorgden ze dan een hele leuke avond,

er werd van tevoren geïnformeerd welke nonnen iets goeds of leuks gedaan hadden en die werden dan naar voren gehaald en kregen een fruitmand of iets dergelijks. Prins Willem ging daar dan altijd met een bus naar toe, samen met zijn gevolg, dus dat was altijd schik, vooral op de terugweg, als eenieder een flinke slok ophad. Na twee jaar vond Prins Willem het welletjes en hij nam zijn oude taak als voorzitter weer op. De volgende Prins kroop tevoorschijn uit een fles, wat voor soort fles weten we niet, maar het zal wel een bierfles geweest zijn. Hij had een pak aan dat door zijn vrouw helemaal versierd was met lovertjes, een 'schitterende' Prins (vanwege al die lovertjes natuurlijk). Het was een Prins die veel van kussen hield, en ook wel van gekust worden, vandaar dat hij in zijn drie regeringsjaren sowieso vier vaste Hofdames had, Maria Reinders, Thea Polman, Ria Peelen, Trudy van Mullem en ook nog wat die zo nu en dan invielen. Zijn naam was Prins Ben de Tweede, vernoemd naar zijn grootvader Ben de Eerste. In 1975 zaten de eerste elf jaar erop en werd het eerste carnavalslustrum gevierd. Het plein werd tijdens de carnaval omgedoopt in MEULEWIEKERSPLEIN door burgemeester Roelen. 's Maandags tijdens een raadsvergadering van het gemeentebestuur gingen Raad van Elf, dansmariekes en Prins Ben naar het gemeentehuis om burgemeester Roelen de huisorde van de Meulewiekers te overhandigen.
Tijdens één van de optochten gebeurde het volgende; de hele stoet stond klaar om te vertrekken, maar Prins Ben ontbrak en iedereen maar wachten en wachten tot hij kwam, en Bennie, die zat bij moeder Freriks in de keuken met een bloedneus, die mede door het hoge alcoholpromillage, wat Prins Ben tijdens die dagen altijd had, maar niet ophield met bloeden.
De optocht ging toen door Elden maar ook nog door een stukje Elderveld, en daar viel Prins Ben zo op, dat hij een uitnodiging kreeg om in

het Elderveld een bankgebouw te openen. En zoals het een echte Prins betaamt deed hij dit met veel allure.
Na drie jaren van veel leut en gein werd Prins Ben afgevoerd op een bedspiraal, er werd nog koffie gedronken in het café en dat was het einde van Prins Ben. Nu fungeert hij tijdens de carnaval nog als een soort hofnar.
Een hele nieuwe Prins verscheen ten tonele, Prins Wout, Prins Wout was de eerste met een echte bijnaam, De Gesmeerde, omdat hij zo van echte boter houdt, smeer smeer lekker lekker. Nee, zonder gein, hij doet iets in de autobranche, automonteur of zo, en vandaar die naam. Prins Wout is ook de eerste en enige die het drie jaar lang met één en dezelfde hofdame heeft gedaan, en gelijk had ie.
De Hofdame heette Willie Kempkens en zij kwam net als de meeste andere hofdames uit de Prinsegarde. Wout sprong tevoorschijn uit een bierglas, maar hij sprong waarschijnlijk net iets te hard want in zijn enthousiasme sloeg hij meteen een schot los dat aan het plafond vast zat.
Daar de hofdames door de Prinsen zelf gekozen mogen worden gaf Prins Wout twee aardige oude dames op, om hem te assisteren, maar daar trapte het bestuur toch niet in, vandaar dat het toch een leuke jonge hofdame is geworden.
Prins Wout werd ook weer afgevoerd en wel in een oud papierkar, het pak zag er na drie jaar toch al niet zo schoon meer uit dus dit kon er nog wel bij. Vorst Wout zit nu bij de deurcommissie en samen met nog wat andere stumpers zit hij bij een dansgroep die tijdens de carnaval een dansje opvoert. Deze groep staat onder zeer deskundige leiding maar eigenlijk valt er niet veel van te maken, maar we wijken nu teveel af van het verhaal en we gaan dus verder met Prins Henk de Eerste beter bekend als Henk de Geplukte, volgens de koninginmoeder werd Henk zo genoemd omdat zijn kruintje reeds kalende is, wij dachten echter eerder

dat het was omdat hij appels en peren plukt (wij zouden het mis kunnen hebben). Prins Henks eerste hofdame heette Joël Melief en zijn tweede was Anja Bosman. Hij werd onthuld door Sinterklaas, zelf zat hij in een kooi met een zak erover en Sinterklaas trok de zak er steeds iets verder af. Na het früh-sjoppen 's maandags ging de hele reut altijd mee bij Prins Henk boerenkool en zuurkool eten, en voor de liefhebbers was er ook slaatje, nou was er één liefhebber, die dacht: "Ik zet die bak slaatje naast me neer op de grond, zodat ik straks ook nog wat kan nemen", maar helaas, de hond had honger en die vrat de hele bak slaatje leeg. De liefhebber is toen maar overgestapt op boerenkool met een lekkere rookworst. (We zullen de naam van deze persoon niet noemen omdat het Ben van Brandenburg is geweest). Van het früh-sjoppen over naar de uitwedstrijden, Henk is veel bij andere verenigingen geweest, maar ook werden er avonden georganiseerd in dienstencentrum Elderhof en op Elderhoeve. En op Elderhoeve dacht Henk tijdens de polonaise: "Kom ik neem ook eens zo'n ouwetje mee in zijn rolstoel, dat vindt hij vast leuk", maar wist Henk veel dat er op die rolstoel ook een rem zat, en Henk maar duwen.
Op een zondagmorgen voordat Henk met de optocht mee zou rijden, reed er door de Mooieweg zo'n mooie ouderwetse diligence en Henk dacht: "Daar zou ik ook wel eens in willen zitten, deze zal wel naar de optocht in Huissen gaan." En Prins Henk kleedde zich aan voor de optocht en even later keerde de diligence en stopte bij Prins Henks kasteeltje. Wat bleek nu, zijn vrouw had de diligence besteld om mee door de optocht te rijden, heel leuk vond hij dat. Afgevoerd werd Henk na drie jaar, alhoewel hij het best een jaar langer had willen doen, in een hele grote fruitvoorraadkist op een pompwagen. Hierna werd de hele Raad van Elf, de garde, de Prins en Zijn Hofdame in de vrachtwagen van van Biesen geladen en als een

stel varkens (zo'n geluid maakten ze omdat ze zo door elkaar geschud werden) naar de Mooie-weg gereden alwaar het hele huis vol stond met tafels en stoelen. Iedereen kreeg koffie en broodjes en daar eindigde de prinsenperiode van Henk de Geplukte.
De daaropvolgende Prins was Henk de Geverfde, van beroep schilder, hij had dus ook de ge-schilderde kunnen heten, dat was misschien wat duidelijker geweest. Prins Henk de Geverfde kwam evenals zijn oerovergrootvader Frans uit een molen tevoorschijn. Zijn Hofdame was Anita Wieland, ook Henk hield het niet bij één hof-dame en het tweede jaar veranderde Anita in Petra, en wel Petra Garttener. Prins Henk heeft ook nog een snelcursus Indiaas moeten doen omdat de jongste Eldenaar van Indiase komaf was, ongetwijfeld zijn er tijdens dit bezoek meer foto's gemaakt als in die drie jaar samen. Bij een ander bezoek ging er ook wat mis. De vereniging ging naar een andere vereniging en men zou op afroep naar binnen gaan omdat er dus nog meer verenigingen kwamen. Dus toen er iemand zwaaide naar Henk dacht hij: "Dit is het teken, we gaan naar binnen", en Henk ging zwaaiend en lachend naar binnen. Halverwege keek hij eens achterom en zag dat hij helemaal alleen naar binnen liep. De rest stond nog in de gang. De Hofhouding versierde het optrekje van Prins Henk met de dolle dagen, zandzakken voor de deur en verfpotten in de bomen, heel leuk. Als U soms vond dat Prins Henk er af en toe wat lullig bij liep, dan kwam dat waarschijnlijk omdat hij dan van de zenuwen zijn pak weer eens verkeerd om aange-trokken had. Ook de bejaardenavonden sloegen erg in, dat bleek wel toen Prins Henk aan het eind van de avond van iemand een tientje in zijn handen gedrukt kreeg omdat die het zo leuk gevonden had. En dan de Barleuners, dat is ook een verhaal apart, maar ze zouden Prins Henk een onderscheiding geven en ze had-den een leuk stukje ingestudeerd maar toen ze

op moesten durfden er nog maar vier naar binnen en die hebben hem ook alleen maar de onderscheiding gegeven en toen gauw weer weg. Prins Henk ging ook veel te gauw weer weg, ook zijn drie jaren waren zo om en Henk werd afgevoerd in twee Chinese wagentjes, één voor hem en één voor zijn hofdame. Nakaarten na afloop van het seizoen deden ze bij Eldenia. Een beetje dom kwam de huidige Prins, Prins Jan tevoorschijn. Hij maakte verschillende mooie bouwwerkjes voor zijn voorgangers maar kwam zelf uit een stapelpalet, er werd tot elf geteld en Jan knalde door het papier heen, de zaal in. Hij werd gehuldigd als Prins Jan Baron van Naeghel tot Draedt en zijn vrouw werd Prinses José. Er ging eigenlijk niets mis in de nog zo korte regeerperiode van Jan. Alleen scheurde hij vlak voor de pronkzitting zijn enkelbanden, verkleurde zijn witte prinse-maillot in carnavalsblauw, vroor het dat het kraakte tijdens de optocht, sloeg hij toen hij van de wc af kwam de deur achter zich dicht en zat met de veren van zijn muts tussen de deur en bovenal wat nog het meest zijn eigen schuld was raakte zijn Prinses in verwachting. Maar Jan, hij geeft niet op, hij gaat gewoon door en probeert er dit jaar weer een zooitje van te maken. Prins-zijn heeft ook nog een voor-deel volgens Jan: "Je heb altied plek".

Opgemaakt door:

Jolanda van Hummel
Silvia Schouten